

PREZYDENT
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Warszawa, 11 września 2018 roku

Organizatorzy oraz Uczestnicy
uroczystych obchodów
38. rocznicy podpisania porozumień katowickich
w Dąbrowie Górniczej

Szanowni Panowie Przewodniczący!
Szanowni Uczestnicy strajków 1980 roku!
Szanowni Państwo!

Serdecznie pozdrawiam organizatorów i uczestników dzisiejszej uroczystości. To właśnie tutaj trzydzieści osiem lat temu, wkrótce po podpisaniu porozumień w Szczecinie, Gdańsku i Jastrzębiu-Zdroju, o prawa swoje i swoich rodzin upomnieli się strajkujący robotnicy Huty Katowice w Dąbrowie Górniczej. Tragiczna sytuacja gospodarcza kraju, a tym samym pogarszające się warunki życia zwykłych obywateli, strach i szykany, kłamstwa komunistycznej dyktatury – taka była rzeczywistość 1980 roku. Wywołało to zrozumiały sprzeciw ludzi, których zjednoczyła wielka idea niezależności, samorządności i solidarności. Zaczęły tworzyć się struktury związku, który przerodził się w potężny ruch społecznego protestu przeciwko komunistycznej władzy.

Porozumienia katowickie, podpisane 11 września 1980 roku w Dąbrowie Górniczej, w ogromnym stopniu przyczyniły się do powstania Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność”. Stanowią one integralną część tamtego czasu – czasu wielkich oczekiwań i nadziei. Główne ustalenia podpisanego dokumentu zakładały, że sierpniowe porozumienie z Gdańska obowiązywać będzie na terenie całego kraju, co miało umożliwić wolnym związkom zawodowym rozwinięcie legalnej działalności w Polsce. Dzięki determinacji członków ówczesnego komitetu strajkowego udało się także osiągnąć niezwykle istotny zapis o prawnej legalizacji ruchu związkowego, a także o zaprzestaniu represji wobec działaczy związku. Wszystkie postulaty przyczyniły się do wzmocnienia, ale przede wszystkim do wyrażenia solidarnościowych ideałów. Pokazały, że siła leży w jedności, że reżim uda się pokonać tylko wtedy, gdy społeczeństwo jak najliczniej wspólnie powstanie przeciwko totalitarnej władzy. Porozumienia katowickie stanowiły kluczowe wsparcie dla strony społecznej, stając się faktycznym dopełnieniem długotrwałej walki o suwerenność. Utorowały drogę do wolności, do przemian demokratycznych w Polsce i Europie. A śląsko-dąbrowska „Solidarność” przez całe lata osiemdziesiąte pozostawała jednym z najprężniejszych ośrodków opozycyjnych.

Chylę czoło przed wszystkimi, którzy w tamtym czasie okazali siłę i konsekwencję w dążeniu do wolności. Załoga Huty Katowice zapisała wtedy niezwykle ważną kartę w historii polskiej walki o wolność. Rzeczpospolita nigdy nie zapomni o ludziach, którzy narażając się na szykany, prowadzili działalność związkową z myślą o wolnej Polsce. Jestem pewien, że dzisiejsza rocznica porozumień katowickich, obchodzona w roku stulecia odzyskania niepodległości, przyczyni się do pogłębienia refleksji nad dziedzictwem polskiego czynu niepodległościowego, w którym historia „Solidarności” stanowi kontynuację polskiej drogi do wolności.

Chciałbym podziękować wszystkim osobom, które w tamtych trudnych momentach, nie szczędząc trudu, angażowały się w działalność opozycyjną. Dziękuję także organizatorom dzisiejszej uroczystości, jej uczestnikom i wszystkim tym, którzy pielęgnują pamięć o solidarnościowym etosie. Raz jeszcze bardzo serdecznie Państwa pozdrawiam i życzę wszelkiej osobistej satysfakcji.

Z wyrazami szacunku